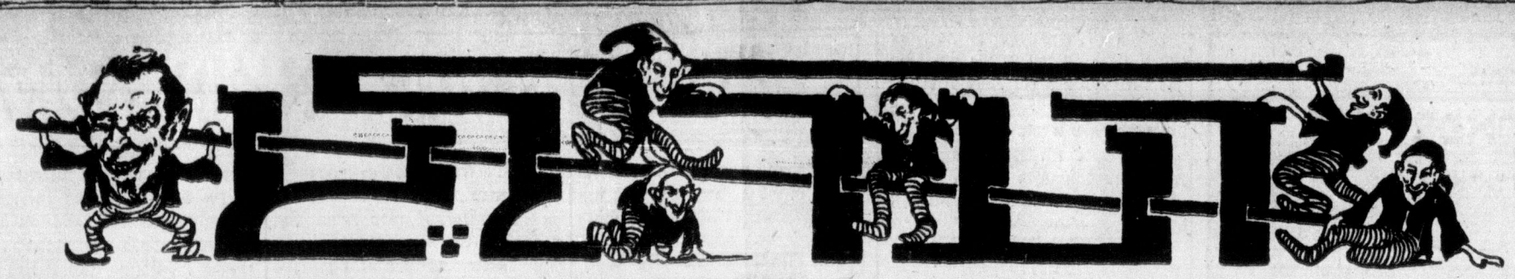

מיט און אהן גראמען

א פארציע שפאס און געלעכטער

פון אב. זוסינקע.

שפריצען

— פון —

יהושע זינגער

"איהר ווייסט, מיסטער בערל", — זאָגט צו מיר דער גרינער אלטער איד, פון מיין נעקסט דאָר, "הייגט האָבען מיר א יחסן'דיגען שבת, דער חזן וועט דאוונען, עס איז שבת פרשה פרה !".

פרעג איך איהם : "איהר האָט נאָך אייער היימישען לוח, וואָס איהר האָט מיטגעבראכט פון לעכאוויטש, זיידע ?"

"נאַנץ געוויס !"

"נו, טאָ ווארפט איהם ארויס ! ער טויג ניט פאר קאנארע. אין קאנארע איז טאקי אויך היינטיגער שבת א יחסן'דיגער שבת, אָבער ער הייסט ניט שבת פרשה פרה !"

"ווי דען הייסט ער ?"

"ער הייסט, שבת פרשה סוסים ! ער איז דער ערשטער שבת פון דער דער־עפענונג פון ריים־טרעק, איז יעדער איר, נאטירליך, איש כמתנת ידו, לויט ווי דער פאקעט ערלייבט איהם, באגראָבט אויף חי פערדלאך א פאָר דאלאר !"

* * *

"אָה, יור האָנאָר !" האָט אויסגע־שריען דער שעריף, "אייער קליינער בול־דאָגעל, דער פאפ, וואָס איהר האָט מיט־געבראכט אין קאָורט, האָט צוקייט דעם גאנצען קאורט־בייבעל !"

"וועל, שעריף", האָט געזאָגט זיין האָנאָר, " היים דעם עדות ער זאָל א קוש טאָן דעם בול־דאָגעל, די קאָורט קען דאָך ניט אפשטעלען די ביזנעס און נעהן יעצט זוכען א נייע בייבעל !"

* * *

"בעסט, איך קעהר ניט פאר דעם יונגעמאן, מיט וועמען דו פיהרסט זיך ארום."

"אָבער, פאפ, ער קעהרט פאר דיר אויך ניט !"

* * *

ז י : איך בין זעהר שטאלץ הערמיט, וואָס דו האָסט געשטעלט גאנצע צעהן דאָלאר אויף איין פערדעל. נור בלויז דערפאר, ווייל ער האָט געטראגען מיין נאָמען, און געהייסען דושיען !"

ע ר (אָנגעבלאָזען) : "אָה, יעס, ער האָט אָבער געהאט דיין נאטור אויך, ער איז געקומען מיט א שטונדע שפעטער !"

* * *

אלעס אין הויז איז געווען אויפ'ן אינסטאלמענט פלאן. פאר דער רוידיא האָט מען געצאָהלט דריי דאָלאר א מאָ־נאט. פאר'ן קאָמבינייישאן־סטאוו פיער דאָלאר, פאר'ן טשעסטערפיעלד צוויי דאָ־לאר, און אזוי ווייטער. אז די מוטער איז געקומען פון האָספיטאל מיט איהר נייער בייבי, האָט דער קליינער סעמי באטראכט מיט א קריטישען בליק זיין שוועסטעריל, און געפרעגט : דעדע, וויפיעל וועט מען צאָהלען פאר איהר א מאָנאט ?

* * *

איך לעב מיט דעם פארטנער פון מיין קלאָדינג סטאר זעהר פריינדליך. מיר זיינען אין אונזער פריוואטע ביזנעס אויך פארטנערס. מיר האָבען בשותפות א פער־מיט, קויפען בשותפות א באָטעל שנאפס, און טרינקען איהר אויך אויס בשותפות.

היינטיגע וואָך, איין טאָג, געהענדיג צוזאמען פארנאכט אהיים, און טראָגענדיג מיט, א פרישע, נאָך פולע באָטעל שנאפס, זאָג איך צו מיין פארטנער, נאָט אויך די באָטעל און נעהט מיט איהר אהיים. איך וועל דאָ אריינגעהן אין קלעאָפאטרא האָל, אונטען רום 14, האָלט מיין סאָסייטי, די היברו בני ישראל, א מיטינג, און עס לעקטשורט עפעס א גרויסער גדול.

זאָגט ער צו מיר, איך געה אויך מיט אויך, ווייל אויבען אין היבל, רום 28, האָלט מיין סאָסייטי, די היברו בני יעקב, אויך א מיטינג, און עס לעקטשורט אויך א גדול.

זיינען מיר געגאנגען צו אונזערע מיטינגס.

האָט דער גדול פון מיין סאָסייטי, צופיעל גענודיעט.

נו, בין איך ארויס פון מיטינג - רום, ארויין צום קערטייקער, געעפענט די באָטעל און געמאכט א לחיים.

בין איך דאָך אָבער א פיינער מאן, טראכט איך, אפשר גודיעט זיין גדול אויך, זאָג איך צו דעם קערטייקער, זייט אזוי פריינדליך, נאָט אייך די באָטעל מיט דער גלעזעלע, געהט אויף אויבען צו די היברו בני יעקב, און ניט מיין פארטנער אויך א שנאפס.

פרעגט ער מיר : פון וואנען ווייס איך, ווער אייער פארטנער איז ?

זאָג איך איהם : איהר וועט פרעגען, פאר מיסטער רובין !

עס איז אוועק א האלבע שטונדע, און ער איז נאָך ניטא צוריק. מיט אמאָל קומט ער אראָפּ, און עס איז מיר געווארען פינסטער אין די אויגען. ער האָלט א לייזינג באָטעל !

"וואָס איז דער מעהר ?" שריי איך איך אויס, "ער האָט אויסגעטרונקען די גאנצע באָטעל ? !"

"אָה, ניין !" זאָגט דער קערטייקער, "נאָר איך האָב געהאלטען די באָטעל און געפרעגט פאר מיסטער רובין, נו האָט יעדער איינער פון די בני יעקב, געזאָגט, אז ער הייסט מיסטער רובין !"

גרויסקייט

די גרויסקייט פון א קינסטלער ליגט אין זיינע ווערק, אָבער נישט אויף זיין פנים.

* * *

קונסט לאָזט זיך דערקענען צו די, וואָס ליעבען איהר און באוואונדערען פון די, וואָס פארשטעהען איהר.

* * *

ווי גרויס א קינסטלער זאָל ניט זיין אויך אלס מענש, שאפט ער זיינע קונסטווערק, מעהר אויס זעלבסט־ליעבע, ווי אויס ליעבע צו דער מענשהייט.

* * *

קונסט האָט קיין פריז, ווייל קונסט ווערט ניט אפגעשאצט נאָך דער צייט און מאטעריאל, ווי נאָר נאָך די קונסט־מעגליכקייטען און נאָך דער טאלאנט־איינגענארטינקייט.

* * *

א מאן געפעהלט אונז, ווען ער גע־פעהלט אונזער יצר־טוב: א פרוי געפעהלט אונז, ווען זי געפעהלט אונזער יצר־הרע...

* * *

דער קינסטלער, וואָס שאפט באמת גרויסעס, דער פיהלט די נאריש קליינ־ליכקייט אנצושטעלען דעם אייער פאר — לויב־געזאנגען.

א גוט מיטעל

יונה : — וואָס האָט דיין ווייב גע־זאָגט ווען דו ביזט געבטען אהיים געקו־מען אין דער פריה ?

שלמה : — איך בין אריינגעגאנגען מיט'ן פנים אויף צוריק, און אזוי ווי זי האָט זיך אויפגעכאפּט, האָב איך איהר געזאָגט : "גוד באי, טייערע !" האָט זי געמיינט, אז איך געהן שוין אוועק.

א מיטעל ווי פטור צו ווערען פון שלעק

1. ווען איהר ווילט נישט פטר'ן אייער געזונט צו איבערשרייען אייער ווייב, בעל־חוב, וואָס קומט מאהנען א חוב, אדער דעם בעל הבית, וואָס מאכט אייך אין מיטען דער וואָך א מי שברך, טאָ שטעלט אָן דעם גראמאפאן מיט קאָ־רוזא'ס א רעקארד...

2. אויב געסט פארזיצען זיך ביי אייך און דאָס קאָסט אייך געזונט, אדער אייער ווייב'ס חבר'טעס שפילען אין מאר־זשאנג ביז נאָך האלבער נאכט און לאָזען אייך קיין אויג נישט צומאכען, טאָ געסט אייך צו דער ראדיא און אייער טאכטער זעצט אויעק ביי דער פיאנאָ, דאָן ריינינגט איהר אויס דאָס הויז איינס און צוויי !

דושעז בענד פון מלאכים שפילט, האלב־נאקעטע יונגע מאלאכטעס טאנצען דעם בלעק באדים, מען טרינקט און מען רויי־כערט. אדם זיצט ביי א טישעל, מיט שלאנג אויף זיין שוים. טרינקען, קושען זיך. אדם זינגט :

זינגען, זינגען,
קושען זיך
און טרינקען,
זינגען, טרינקען,
וויסקי, ווייַן און קאָווע,
זינגען, טרינקען,
און פייפען
אויף מיין חוה'ץ . . .

(חוה געפיהרט פון שמז אונטער'ן ארעם קומען אריין. חוה ווארפט ארונטער איהר פאר מאנטעל און בלייבט שטעהן האלב־נאקעט. א ווייטער פיהרט זיי צום טישעל. ביי וועלכען אדם און מיט שלאנג זיצען).

אדם (דערזעהט חוה'ן און שפרינגט אויף : — חוה, וואָס זעהען מיינע אויגען! איז האָט א חלום אדער א ווירקליכקייט ? דו מיט'ן שטן ? !

חוה : — דו געמיינער בלאפער, דו מיט מיס שלאנג ! ?

אדם : — און איך האָב געמיינט אז דו ביזט א געבעכעל וואָס ווייסט ניט ווי אזוי א הוהן ליינט אן איי...

חוה : — און איך האָב געמיינט, אז דו ביזט א יוסעל...

שטן : — מיס שלאנג לאמיר לאָזען מאן און ווייב, קומט צו א צווייטען טי־שעל... (געהען אפ).

אדם : — חוה א בלאפער פון א בלאפער איז פטור, לאמיר פייערען די גע־לעגענהייט, וואָס מיר האָבען זיך דער־מאנט...

חוה : — דאטס א נא.

(טרינקען, זינגען. פארהאנג.)

די נפקה מינה

די נפקה־מינה צווישען א נגיד און אן ארימאן — האָט א רב געזאָגט בשעת א הספד — איז נאר אין "איין" — פערד.

שטארבט אן ארימאן, שפאנט מען איין אין וואגען איין פערד, קוים שטארבט אן עושר, שפאנט מען איין אין דער עגלה צוויי פערד.

אבט האָט מען דעם, וואָס מען פיהרט מיט איין פערד. נאָכצוזאגען שעהנערע שבחים ווי דעם, וואָס מען פירט מיט צוויי פערד.

אבער די נפקא מינה איז נאר אין איין פערד...

דיקטאטור

(א געזאנג געזונגען פון א קרכן פון דער קרייזיס דיקטאטור.)

נעהט צום שווארצען יאהר
מיט אייער דיקטאטור,
איהר מעגט גלויבען מיר,
אז וואָס איך זאָג איז וואהר,
איך האָב פלעגטי טראבעל פון
מיין אייגענער דיקטאטור . . .
דיקטאטור ביי אונז אין לאנד
איז ברוך השם שוין ניט קיין שאנד,
די דיקטאטור פון קרייזיס
הערשט ביי אונז אין לאנד
מיט אן אייזען שטארקער האנט..
די קרייזיס דיקטאטור
האָט אונז צוגעדריקט צום וואנט,
סטאלינ'ס און מוסאלינ'ס דיקטאטור
הינט זענען געגען קרייזיס דיקטאטור
דא ביי אונז אין לאנד". . .

אדם בלאפט און חוה נעבאך

א גן־ערען איין אקטער.

פערזאנען : —
אדם.
חוה.
די שלאנג.
דער שטן.
פלאץ פון האנדלונג : גן־ערען. צייט זיבען אוועגט.

אדם : — חוה דאהלינג.
חוה : — וואָס איז האני ?
אדם : — וואָס וועסטו טאָן הייגט ביינאכט ?
חוה : — וואָס הייסט וואָס, דאָס זעלבע וואָס דו...
אדם : — איך האָב הייגט זעהר א וויכטיגען מיטינג צו אטענדען.
חוה : — ביזט סטערי ביזט מיט מי־טינגען... וואָס פאר א מיטינג האָסטו הייגט ?
אדם : — פון די מלאכים און צדיקים בילדינג און לאָאן אסס'ן. עס איז ביי־נעם פארשטעהסט ?...
חוה (מיט א ווייגענדיגער שטימע): — אלץ ביזנעס און ביזנעס, נו און איך?
אדם (גלעט זי) : — נו וואָס קאָן מען טאָן חוה'לע... וועסט זעהן איכ'ל זיך ארויפארבייטען און דאָן וועלען מיר טאָג און נאכט זיין צוזאמען און מיר וועל־לען לעבען ווי נאָט אין אדעס...
חוה : — נו איפקארו, ביזנעס איז בעפאר פלעזשור...

אדם : — אין דער טייפעל מואוויר, ניהנום עוועניו און לבנה סטריט, צייגט מען א נייע טאקי "דאָס לעבען אויף דער ערד". עס איז א גרויסער היט, פאָלג מיך און נעהט עס זעהען.
חוה : — ווי שפעט דענקסטו וועסטו זיין אין דער היים ?
אדם : — געוויס ניט פאר דריי, פיער פארטאָג, מען דארף די ביכער אי־בערקוקען און זיי צופיקסען א קאפיטשקע פארשטעהסט ?...
חוה : — אלרייט, נעה געזונטערהייט. (קושען זיך).
אדם : — גוט באי דארלינג, ענדזשאי יורסעלף.
חוה : — גוט באי, סוויטהארט.
(אדם כאפט א טעקסי פאהרט צו

האלאו ניו־יארק !

(כמעט א פעליעטאן)

פון בען געילינג.

האלאו ניו־יארק ! האָב איך געזאָגט,
ווען איך בין אנגעקומען,
אין שטאָדט, וואו אלץ איז נאר געיעגט,
געאיילט זיך, און פארנומען.

געמיינט האָב איך, צו טרעפען איצט
אן ענדערונג צום גוטען,
פראָספעריטי אין אטעל זיצט,
מען שארט גאָלד אין די סטריטען.

נאָר ווייס איך וואָס, ס'איז פאנטאזי,
עס הונגערט נאָך די מאסע
און אויב ס'איז דא פראָספעריטי,
ליגט זי אין מארגאן'ס קאסע ! . . . .

דאָך ניט געזאָרגט, אבי געזונט,
(קיין צרות וועט ניט פעהלען)
מען ווארפט נאָך צו א ביין דעם הונט,
ער זאָל נאָר פלייש ניט וועלען . . .

אויך אין אינזער "ליין" איז שוואך,
זאָג איך אייך בפרהסיא
א "טרעיד" איז איצט דער "עקטער" פאָך,
א "טרעיד", ניט קיין פראָפעסיע.

אקטיאָרען זענען איצט פארשמאכט,
זיי צאנקען ווי א קנייטעל,
מען זיצט אין "ראָיאל" טאָג און נאכט,
מען שמעקט דארט צו א ברויטעל . . . .

און גוסקין, אונזער דיפלאָמאט,
ווי קולידזש, האָלט פון שווייגען,
א געצעלט געמאכט פון זילבער וואלקען,
קלאפט אָן, א שווארצע קומט ארויס.
אדם : — איז מיס שלאנג אין דער־היים ?
שווארצע : — שור. זי וואַרט אויף אייך.
(אדם געהט אריין).
אדם ווארפט זיך אין מיס שלאנג'ס נאקעטע ארעמס) : — א, זון פון מיין נשמה, ווי שטארק איך האָב געבענקט נאָך דיר, קוש מיך, קוש מיך !
(ביידע קושען זיך ליידענשאפטליך).
שלאנג : — א, דו שלעכטער, ווי לאנג האָט מיך געלאזט ווארטען. יעדע מינוט איז א שעה געווען, אבער ענדליך ביזטו אין מיינע ארעמס.
אדם (נעהמט ארויס א באקסעל) : — ער ווייסט, אז עסען דארף מען זאָט "איז ניט קיין ברויט, עסט פייגען !"...

עס האלט נאָך פעסט זיין "דזשאב" אקארשט, דער גוטער מעיאר וואָקער,
עס העלפט ניט וואָס מען זוכט, מען פארשט,
דער עולם בלייבט דער סאָקער.

עס פעהלען שוין קאָמיסיעס באלד,
צו זוכען גרעפטער חטאים,
יעדער גרעפטער שרייט גוואלד,
א גנב כאפט ! נאָר ניט איהם . . .

עס "פיהלט" זיך שוין דער זומער דא,
פון יאָהר דער סעזאָן שעהנסטער,
מען ווארפט שוין אין א גוטער שעה,
דעם "גארבעדזש" דורך די פענסטער . . .

און די ווייבער, גראָבע, פעטע,
אין די בערג שוין פאהרען,
פארלירען וואָג, זיין אויף א דיעטע,
און ס'העלפט ווי פאר־איאהרען . . . .

הקיצור, אלץ איז ווי געווען,
להכעיס עוואָלוציע,
און אויב עס ענדערט זיך, וואָס, ווען,
איז דאָס די קאָנסטיטוציע . . . .

די קאָנסטיטוציע, ליבע פריינט,
זי לאָזט זיך שרייבען, מעקען,
נאָר מילא, נו, גענוג פאר היינט,
מיר וועט קיין טינט באלד קלעקען !...

ראדיא גראמען פון דער אלטער היים

(פעליעטאן)

פון אברהמזיל.

פון היינט און ווייטער, ליעבער פריינט,
וועל איך זיך ניט פארזאמען
מיט ברייעף, ווייל איך וועל קייבלען דיר
די נייעס אין ראדיא גראמען...

די ראדיא סטאנציעס אונזערע
איצט ליפערען מציאות
דער גאנצער וועלט, וואָס שעפט פון לופט
סאוויעטישע ידיעות.

די סטאנציעס טראָספארטירען
"אפיקורסות" אזש ביז דרעזדען,
און קיין פאריז — דעקרעטען פון
מאלאטאוו'ס רויטען "בית דין".

און לעקציעס איבער אונזער "פלאן"
צושיקט מען קיין סלאוואטע,
און פארציעס "לענינזיזם" — צו
הינדוסען קיין קאלקוטא.

הכלל — דו ראדיא סטאנציעס
א צרכי ציבור זענען,
און איך וועל דורך דעם אפאראט
מיט דיר אביסעל טענה'ן...

א פסח האבען מיר געהאט
א שעהנערען, ווי פויגלען,
קיין מצה האָט אונז ניט געפעהלט —
געזאנט אויף גאנצע זוילען.

אין מאסקווע האָט מען עס געבאקט
בהכשר הרבנים
און פורען טויזענטער צושיקט
אפילו צו קבצנים . . .

נעווען א יסרות איז אויף פלייש,
— נאָר דאָס איז דאָך א טפל !
בערפאָב געווען אין פיש בזוי!

די נאָדלען קאָלט פאר זיך אליין
און נייהט אייך פאנטאלאנעס !

דערצעהלט ניט, און קיין טשייניק האָקט,
אז מיר פון הונגער שטארבען,
און מאהלט ניט אונזער לאנג מיט
אזעלכע שווארצע פארבען !

און קלאפט ניט קיין טרעוואנעס
איבער אונז, ווי סליחות־ווערער !
מיר זענען פריי אפילו היינט
פון הינע קלויסטער־גלעקער !

צו "פאסכא" האבען שוין ביי אונז
די צערקוועס ניט געקלונגען,
צושמאלצען שוין אויף גראשענס
זענען גלאקען מיט די צונגען...

און די רעגיערונג האָט אהן אייך
פארזארגט אונז מיט מלאכה
און מיט קאלאניעס, וואו עס הערשט
דאָס יאָהר א מזל־ברכה...

און אויב איהר ווילט פארזארגען אונז
מיט טראקטארס און מאשינען,
פון מיטליידס טרעהרען זאָלט איהר זיך,
ווי יענטעס, ניט פארקלייניען...

עס פעהלען ביי אונז ארבייטער,
קיין ארבייט אבער פעהלט ניט —
מיר ווילען מעהר פון קלאגמוטערס
קיין זיפצען און קיין געלט ניט !

אט האָט ערשט בערעל א מאשין
צו שטריקען ווינטער זאָקען
באקומען פון א קרוב, אהן א קרעכץ,
אהן ליארעס־גלאקען...

ער איהט בערבען מיינגה פאב
זיין אידענע, צו שטיקלאך,
און קיינער מעהר נעגיעסט דערפון,
איז וועמען מאכט איהר גליקליך ? !

ניט אלע קענען ווערען דאָך
אין לאנד דא זאָקען־מאכער...
מען מוז דאָך עפעס בויען אויך !
ניט יעדער איז א שוואלער !

פארוואס נאָר זוכט איהר "איינענס" דא
פריוואטען אויפצוהאלטען,
און שיקט ניט פאר'ן "קאלעקטיוו"
א טראקטאר כאטש אן אלטען ?

צו סטאנציעס עלעקטרישע
צו באדען - עקסקאוואטארס ? !
מיט וואָס איז בערעל יחסן מעהר
פון קאלעקטיוויזאטארס ?

מיר דאכט, אז בילכער תמיד איז
א מיבוץ פון א יחיד !
צו וואָס האָט דער געצייג קעמפיין
מיט פאהנעס זיך צופאכעט ?

כ'לעבען, ס'קומען אייך ניט דערפאר
קיין שטארקער קנייפ אין בעקעל,
ווען איינעס איהר נדבות שיקט
אין קליינגט אזוי אין גלעקעל !

א "פראטשעשנע" האָט אויפגעבויט
אויך אייער פאנד אין "וועטקע"
און צוויי פאמיליעס פרעסען דארט
די גרויסע "פיאטיליעטקע"...

צוויי טאטעס און צוויי מאמעס מיט
די זיהן און איידימס, טעכטער —
און איהר האָט א פראבלעם געלייזט —
איז דאָס ניט א געלעכטער ?

גרויסקייט

די גרויסקייט פון א קינסטלער ליגט אין זיינע ווערק, אבער נישט אויף זיין פנים.

* * *

קונסט לאָזט זיך דערקענען צו די, וואָס ליעבען איהר און באוואונדערען פון די, וואָס פארשטעהען איהר.

* * *

ווי גרויס א קינסטלער זאָל ניט זיין אויך אלס מענש, שאפט ער זיינע קונסטווערק, מעהר אויס זעלבסט־ליעבע, ווי אויס ליעבע צו דער מענשהייט.

* * *

קונסט האָט קיין פריז, ווייל קונסט ווערט ניט אפגעשאצט נאָך דער צייט און מאטעריאל, ווי נאָר נאָך די קונסט־מעגליכקייטען און נאָך דער טאלאנט־איינגענארטינקייט.

* * *

א מאן געפעהלט אונז, ווען ער גע־פעהלט אונזער יצר־טוב: א פרוי געפעהלט אונז, ווען זי געפעהלט אונזער יצר־הרע...

* * *

דער קינסטלער, וואָס שאפט באמת גרויסעס, דער פיהלט די נאריש קליינ־ליכקייט אנצושטעלען דעם אייער פאר — לויב־געזאנגען.

א גוט מיטעל

יונה : — וואָס האָט דיין ווייב גע־זאָגט ווען דו ביזט געבטען אהיים געקו־מען אין דער פריה ?

שלמה : — איך בין אריינגעגאנגען מיט'ן פנים אויף צוריק, און אזוי ווי זי האָט זיך אויפגעכאפּט, האָב איך איהר געזאָגט : "גוד באי, טייערע !" האָט זי געמיינט, אז איך געהן שוין אוועק.

א מיטעל ווי פטור צו ווערען פון שלעק

1. ווען איהר ווילט נישט פטר'ן אייער געזונט צו איבערשרייען אייער ווייב, בעל־חוב, וואָס קומט מאהנען א חוב, אדער דעם בעל הבית, וואָס מאכט אייך אין מיטען דער וואָך א מי שברך, טאָ שטעלט אָן דעם גראמאפאן מיט קאָ־רוזא'ס א רעקארד...

2. אויב געסט פארזיצען זיך ביי אייך און דאָס קאָסט אייך געזונט, אדער אייער ווייב'ס חבר'טעס שפילען אין מאר־זשאנג ביז נאָך האלבער נאכט און לאָזען אייך קיין אויג נישט צומאכען, טאָ געסט אייך צו דער ראדיא און אייער טאכטער זעצט אויעק ביי דער פיאנאָ, דאָן ריינינגט איהר אויס דאָס הויז איינס און צוויי !

צווייטע סצענע

(גן־ערען. חוה זיצט ביים טעלעפאָן).

חוה : — ניין מי ניהנום דעפארט־מעט 0770. (פאזע). האלאו ! קאָן איך רעדען צו מיסטער שטן ? סאטאן מיין איך. (פאזע) האלאו ! דארלינג שטן. א ווי מיין הארץ האָט געקלאפט פון שרעק טאמער ביזטו אין דיין ניהנום אפיס ?ביטא.

— יעס. וואָס מיין מאן ? כא־כא־כא! דער יאָלד איז אוועק צו א מיטינג. ער וועט ערשט פארטאג זיין אין דער היים. ווי מיין לעקיש בער האָט דאָס געציטערט טאמער וועל איך זיין ביין אויף איהם פארוואס ער געהט אוועק, כא־כא־כא ! יאָס, דיינע האלט אן אויג אויף דיר ? פייף אויף איהר.. פאר'שכור זי מיט א באטעל וואור־אלקאהאל, וועט זי שלא־פען ביז פארטאג און ניט וויסען אויף וועלכער וועלט זי איז געווען... כא־כא־כא! — וואָס ? אין מלאך גבריאל'ס קאבא־ריי ! נרענד. ביזטיפול, וועל סוויטהארט, היינט וועלען מיר זיין אמת'ע העפי־הולי־נאנס...

דריטע סצענע

אין מלאך גבריאל'ס קאבארעי. — א קליינעס פרעזענט פאר דיר, דארלינג, א שנור פערעל.

שלאנג : — ליכט פון לעבען, א, ווי גרויסארטיג, ווי וואונדערבאר. (קושט איהם). א, דו שלעכטער, פארוואס האָסטו מיך געלאזט אזוי לאנג ווארטען אויף דיר ? דער נעדאנק אז טאמער וועסטו ניט קומען האָט מיך שיעור משוגע גע־מאכט.

אדם : — ווייסט דאָך נשמה, אז מיין שטיק צרה האָט לעצטענס גענומען קו־קען מיט ביידע אויגען. זי שמעקט צופיעל. דארף מען זיך היטען, אז זי זאָל ניט דערשמעקען...

שלאנג : — ווי עס קוקט אויס האָט חוה ענדליך פארדייעט דעם עפעל...

אדם : — יא, זי האָט זיך אויסגע־לערענט שיסען... אבער א בלאף נעהמט זי נאָך...

שלאנג : — לאמיר ניט רעדען פון דעם... וואו וועלען מיר בעסער דעם אוועגט פארברענגען ?

אדם : — אין מלאך גבריאל'ס קאר־בעריי.

שלאנג : — גרענד ! ! וואונדערפול! ביז אין טאָג אריין, דארלינג !

(מיס שלאנג געהט אין באדע צי־מער. אדם בלייבט זיצען. נעהמט זיך לעזען א דעטעקטיוו זשורנאל. פאזע.)

אדם (אונגעדולדיג) : — דארלינג, ווי לאנג וועט עס נעהמען ?

שלאנג : — האָסט שוין געזעהען די נייע סטאקינגס וואָס איינער פון די יאָל־דען פון זיבעטען היכעל האָט מיר גע־שיקט ?

אדם : — ניין, ניין ! איך וויל ניט זעהן זיינע מתנות, ווער איז ער דער אלטער אידיאט ?...

שלאנג : — ביזט דושעלאָס, הא ? כא־כא, כא, כא ! נא, דארלינג, קום אריין וועל איך דיר ארויסקושען די דושעלאָסי... (ביידע נעהען ארויס פון געצעלט).

אדם : — פאהרען אדער פליהען ?

שלאנג : —א טעקסי. (אדם רופט, טעקסי ! ביידע פאהרען אוועק).

צווייטע סצענע

(גן־ערען. חוה זיצט ביים טעלעפאָן).

חוה : — ניין מי ניהנום דעפארט־מעט 0770. (פאזע). האלאו ! קאָן איך רעדען צו מיסטער שטן ? סאטאן מיין איך. (פאזע) האלאו ! דארלינג שטן. א ווי מיין הארץ האָט געקלאפט פון שרעק טאמער ביזטו אין דיין ניהנום אפיס ?ביטא.

— יעס. וואָס מיין מאן ? כא־כא־כא! דער יאָלד איז אוועק צו א מיטינג. ער וועט ערשט פארטאג זיין אין דער היים. ווי מיין לעקיש בער האָט דאָס געציטערט טאמער וועל איך זיין ביין אויף איהם פארוואס ער געהט אוועק, כא־כא־כא ! יאָס, דיינע האלט אן אויג אויף דיר ? פייף אויף איהר.. פאר'שכור זי מיט א באטעל וואור־אלקאהאל, וועט זי שלא־פען ביז פארטאג און ניט וויסען אויף וועלכער וועלט זי איז געווען... כא־כא־כא! — וואָס ? אין מלאך גבריאל'ס קאבא־ריי ! נרענד. ביזטיפול, וועל סוויטהארט, היינט וועלען מיר זיין אמת'ע העפי־הולי־נאנס...

דריטע סצענע

אין מלאך גבריאל'ס קאבארעי. — א